תוספתא כלים מציעא

תוספתא

geulaquiz.com

פרק א

א רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל טומאה אלא לטומאת נפש רבי שמעון אומר אפילו כלי מתכת שהיה טמא טבול יום וטמא מת וחזר להיות טבול יום העושה כלי מן העקל שהוא עשוי להכביד בו את הספינה ומכלי גדול שעשאו לגבות בו את המכס ר׳ מאיר מטמא וחכמים מטהרין ר׳ יוסי אומר העושה מן הקציצות טמאין ר׳ יוחנן בן נורי אומר העושה כלים מן הגרודות טמאין אמר רבי אלעזר בר׳ יוסי לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על המסמרות שידוע שנעשה מן הכלים שהן טמאים ועל המסמרות שלא ידוע שנעשים מן הכלים שהן טהורין על מה נחלקו על הסתם שבית שמאי מטמאין ובית הלל מטהרין.

ב העושה כלים מן הגרוטאות בין משל ארץ ובין משל חוץ לארץ טמאין ר׳ יהודה אומר העושה כלים מן הגרוטאות של ח״ל טהורים כלים הטהורין שאנכן באנך הטמא טהורין העושה כלים מן האנך הטמא טמאין קרדום שעשאו מן הטמא ועשפו מן הטהור טהור עשאו מן הטהור ועשפו מן הטמא טמא הכל הולך אחר עושה מלאכה. עשאו מן הטהור אע״פ שחסומיתו מן הטמא טהור. קיתון שעשאו מן הטמא ושוליו מן הטהור טהור עשאו מן הטהור ושוליו מן הטמא טמא הכל הולך אחר המקבל. כוורת שעשאה מן החלמא ושוליה מן הגללין טהורה עשאה מן הגללין ושוליה מן החלמא הכל הולך אחר השולים דברי רבי נתן אומר עד שיהו שולים מקבלין. החלמא והגללין שטרפן זה בזה ועשה מהן כלים אם רוב מן הטמא טמא ואם רוב מן הטהור טהור מחצה על מחצה רא״א שורפין עליהן את התרומה ואין חייבין עליהן על טומאת מקדש וקדשיו א״ר יוסי בא ר׳ יוחנן בן נורי אצל ר׳ חלפתא אמר לו מה אתה אומר בפיקה של מתכת אמר לו טמאה אמר לו אף אני אומר כן אלא שעקיבה מטהר.

ג קלוסטרא רבי טרפון מטמא וחכמים מטהרין וברוריא אומרת שומטה מן הפתח זה ותולה בחבירו בשבת כשנאמרו דברים לפני ר׳ יהושע אמר יפה אמרה ברוריא. סמפוניא מצופה טהורה עשה בית קיבול כנפים טמאה ואינו טמא אלא המשמש את הצורך. חליל המצופה טהור עשה בו בית קיבול כוסות טמא ואין טמא אלא המשמש את הצורך. והכוסות שלו טמאין ואינן חיבור לו. היתה מצופית של מתכת כלי חיבור למציבות חצוצרת של פרקים הרי זו טמאה. נתפרקה העליונה טמאה והתחתונה טהורה. מסמר שהוא מוציא בו הפתילה ומלקחיים שהוא ממעך בו הפתילה טמאין. מסמר שהוא מעלה ומוריד בו קנה לבסיס טהור ורשב״ג מטהר. עשאו בבעץ ובקסטרון חיבור לטומאה ולהזאה. תקעו חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה. נוטל ונותן אינו חיבור לא לטומאה ולא להזאה. הרחוש שנפרץ ושניטל עוקצו טהור נשתיירו בו אונקליות מכאן ומכאן טמא קטלא שחליות של אלמוג אחוזות באונקלאות של מתכת הרי אלו טהורות שאין עשויות אלא לחיזוק. נתפרקה. כל אחת ואחת טהורה בפני עצמה ר׳ אליעזר אומר צינורא של כוס טהורה בפני עצמה.

ד כל הפרצופות טמאין ופרצוף הדקה טהור מנעל שלו של מתכת ה״ז טמא טמא מת. כל החותמות טהורין ואינו טמא אלא חותם של מתכת שחותמין בו בלבד. קמיע של מתכת הרי זה טמא טמא מת. נתפרק. התחתון טמא והעליון טהור. עור שכורך בו את הקמיע טמא פשטו טהור מטמא ומטהר אפילו עשרה פעמים. פסלין שהוא כותב עליו את הקמיע טהור ספת הימנו ונעשה חוליא לתכשיט טמאה אפטט שיש בו מתכת הרי זה טמא טמא מת כל תכשיטי בהמה כגון השירים הנזמים והקטלאות והטבעות טהורין ואין טמא אלא זוג המשמיע קול לאדם. העושה זגין למכתשת ולעריסה ולמטפחות הספרים ולמטפחות התינוקות טהורין עשה לה הענבילין טמאין ניטלו ענביליהן טהורות. זוג של דלת טהור של בהמה טמא זוג של דלת שעשאו לבהמה טהור ושל בהמה שעשאו לדלת אפילו חיברו בקרקע ואפילו קבעו במסמר טמאה.

ה חזקת זגין הנמצאין בכ״מ טהורין חוץ מן הנמצאים בכרכין מפני שרובן של דלתות הן אמר לאומן עשה לי שני זגין א׳ לדלת וא׳ לבהמה עשה לי שתי מחצלות אחת לשכיבה ואחת לאוהלין עשה לי ב׳ סדינין א׳ לצורות וא׳ לאהלין הרי אלו טמאין עד שעה שיפריש ור״ש מטהר עד שעה שיפריש אבל אומן שהוא עושה ומניח זגין לבהמה לדלתות ומחצלות לשכיבה ומחצלות לאהלין סדינין לצורות וסדינין לאהלים אם רוב מן הטמא טמא עד שיפריש לטהרה אם רוב מן הטהור טהור עד שיפריש לטומאה.

פרק ב

א טבעת שהוא חוגר בה את מתניו ומקשר בה בין כתפו טהורה ואין טמא אלא טבעת של אצבע בלבד. טבעת בין חקוקה ובין שאינה חקוקה טמאה ומצופה טהורה אמר תלמיד א׳ מתלמידי גליל העליון לפני ר״א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת שהיוצא

בחקוקה חייב ושאין חקוקה פטור. מחט בין נקובה ובין שאין נקובה טמאה ומצופה טהורה עוד אמר תלמיד א׳ מתלמידי גליל העליון לפני ר״א שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת שהיוצא בנקובה חייב ושאין נקובה פטור.

ב שלשלת דוסקאות הרי זו טהורה ושל משוחות הרי זו טמאה מפני שממתיח בה את אוהלין. ושל קופלאות ושל שאר כל הכלים המשמש את הטמא טמא והמשמש את הטהור טהור. שלשלת הסיטונות טמאה מפני שהיא עשויה לכפיתה של בעלי בתים אם התקינה לשמירה טמאה רבי יוסי אומר אחד החוט ואחד השלשלת ואחד המשיחה היו שנים או שקשר חלזון בראשה טמאה.

ג קנה מאזנים של סרוקות יש בו אונקיות ואין בו אונקלאות יש בו אונקלאות ואין בו אונקיות טמא פרשו <אונקלאותיו> טהור וכשהוא מחברן חיבור לטומאה ולהזאה. דלוסקת הנעול וכן קלוסטרא הנעולה חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה. טורטיני שיש בה בית קיבול מעות טמאה ואינו טמא אלא המשמש את הצורך הכיפים שלו של מתכת בין מקבלות ובין שאין מקבלות טמאה ושל עץ ושל עצם ושל זכוכית מקבלות טמאות ושאין מקבלות טהורות חיברה לקנה וקנה לטורטני כולו חיבור אחד. פיקטו שיש בה בית קיבול שמן טמאה בית קיבול נר טהורה ואינו מטמא אלא המשמש את הצורך תמירות שלה של מתכת בין מקבלות בין שאין מקבלות טמאות ושל עץ ושל עצם ושל זכוכית מקבלות טמאות ושאין מקבלות טהורות.

ד מנורה שיש בה בית קיבול שמן טמאה בית קיבול נר טהורה ואינו טמא אלא המשמש את הצורך ומסמר שהוא תולה בו את המשפכים טהור והמשפכים טמאין ואין חיבור לו אקונביאות שבמגדלים שבקנופות והסופין והסטיון שלהם הרי אלו טהורין שאינן עשויות אלא לנוי אונקלי של שידה טמאה ואם היתה באה במדה טהורה אמר רבי יהודה מפני מה של רוכלין שלפניו טמאה מפני שהוא תולה בה ושל אחריו טהורה מפני שהיא עשויה לשמירה. כסוי טני של מתכת של בעלי בתים רבן גמליאל מטמא וחכמים מטהרין ושל עץ טהור היה משוקע עד חציו ועד שלישו טמא מפני שהוא ככסוי קביא פחות מכן טהור מפני שהוא ככסוי קמטרא ומפני מה דלת שבמגדל של רופאים טמאה מפני שהוא נותן עליה איספלניאות ותולה בה את המספרים רבי יוסי ברבי יהודה אומר מפני שהוא מעצב עליה את התינוק אמרו לו א״כ תהא טמאה מדרס.

ה ואלו הן גולמי כלי מתכות שהן טהורין כל שהוא עתיד לשוף ולגרר ולכרכב לשבץ ולהקיש בקורנס היו מחוסרים כן אוגן ואוזן ויד טהורים מחוסרים כסויין טמאין ואלו הן היתוכים אלו שהחנוני מנער בהן את הקדרה אלו הן הפרכין אלו הקבוע בקירום גולת חנוני שכולה מסמרים אפילו כולם של עץ ואחת של מתכת טמאה ושל בעלי בתים אפילו כולם של מתכת ואחת של עץ שלא נעשית אלא לשמש עם הקרקע ר׳ שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון מסמר הגרוע טהור שלא נעשה אלא לשמש עם הקרקע אמר רבי נתן לא נחלקו רבן גמליאל וחכמים על תלוי מגרדות של אוליירין שהוא טהור שלא נעשה אלא לשמש עם הקרקע על מה נחלקו על ספות של מתכת של בעלי בתים העשויה כמפה שר״ג מטמא מפני שעבדים מתגרדים בה וחכמים מטהרים אמר ר׳ יהודה לא נחלקו ר״ג וחכמים על טבלא שנחלק לשנים וא׳ מהן גדול כשנים בחברו שהגדול טמא והקטן טהור על מה נחלקו על שאין אחד מהן גדול כשנים בחבירו שהשנים שוין שר״ג מטמא וחכמים מטהרין.

ו מסמר שעקמו לו להיות פותח ונועל טמא התקינו לשמירה טהור התקינו למנעול או למחרים טהור נתנו בחרמש שלא ישמט המסיט טמא ורבן שמעון בן גמליאל מטהר נתנו ברחיים של יד או ברחיים של חמור טמא. צינורות התופסות את הרחיים מלמעלה הרי אלו טהורות שאין עשויות אלא לחיזוק הסדור והסדן של מתכת טמאים משקלות שנשתברו אע״פ שמחזירן ושוקל בהן טהורים ייחד מהן לחצאי ליטרין שלישי ליטרין רביעי ליטרין טמאים ואלו הן גולמי כלי עץ שהן טמאים כל שהוא עתיד לשוף לגרד לכרכב ליטול בטונס היו מחוסרים כן אוגן אוזן ויד טמאים. מחוסרים חטיטה טהורים סאה שהוא עתיד לגוד מלמטה טמאה מלמעלה טהורה רשב״ג אומר כלי עץ אין מקבלים טומאה עד שתיגמר מלאכתה וסאה משיקשר בה את המשיחות כל גולמי כלי עץ טמאים חוץ משל פרשע מפני שהם מחוסרים שליקה ר׳ יהודה אומר העושה כלים מגפו של זית טהורים מפני שהן מחוסרים שליקה וממירים את מה שבהם.

פרק ג

א הכידון והגונין והפגיון והקסדא והמגפים שנחלקו הרי אלו טהורים שריון שנחלקו לארכו טהור לרחבו אם משמש מעין מלאכתו ראשונה טמא ואם לאו טהור. ומאימתי טהרתו משבלה ואינו משמש מעין מלאכתו בלה ונשתייר בו רחבו מלמעלה טמא רחבו מלמטה טהור ספת הימנו ועשה חוליא לתכשיט טמאה.

ב מספרת של פרקים הרי זו טמאה בפ״ע וזו טמאה בפ״ע וכשהוא מחברם חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה. מספרת שנחלקה לשנים ר׳ יהודה מטמא מפני שהוא כתחלה חותך בה את הסכך ועכשיו חותך בה את הסכך וחכמים מטהרים.

ג מכתב שניטל הכותב שלו טמא מפני המוחק ניטל המוחק שלו טמא מפני הכותב נחלק לשנים ונשתיירו בכותב לקשרי אצבעותיו [ובמוחק] מלא פס ידו טמא פחות מכן טהור.

ד מכחול שניטל הזכר שלו אע״פ שהיה המקבל שלו מלא חלודה טמא ניטל המקבל שלו אם היה הזכר שלו מלא חלודה טהור מפני שהוא סורח את העין.

ה זילמסטרון שניטלה כפה טמאה מפני מזלג ניטל מזלג טמאה מפני כפה נחלקה לשנים אם משמשת מעין מלאכתה ראשונה טמאה ואם לאו טהורה מרדה ניטל הרודה טמא מפני הצינורת ניטל הצינורת טמא מפני הרודה נחלק לשנים ונשתיירו בחרחור עד ז׳ טפחים וברובע עד ד׳ טפחים טמא פחות מכן טהור ואם מתחלה עשאו לכן אפילו פחות מכן טמא. ובקרדום אע״פ שניטלה מחסימותו טמאה.

ו מגריפה שניטל פיה ונשתייר בה כמלא הסיט על פני כולה טמאה. ניטלה כולה. א״ר נתן בן יוסף בזו בית שמאי מטמאים ובית הלל מטהרין. האיזמל של דיקני טמא בפני עצמו כשהוא מחברו חיבור לטומאה ואין חיבור להזאה. מחט של מוכסין שניטל עוקצה טמאה מפני חודה נטלה חודה טמאה מפני עוקצה. נחלקה לשנים אם משמשת מעין מלאכתן ראשונה טמאה ואם לאו טהורה. הסייף והסכין שהעלו חלודה טהורים שפן והשחיזן חזרו לטומאתן ראשונה. שפופרת של זהבין ושל זגגין ושל נפחין ושל עושה זכוכית שנחלקה לארכה טהורה לרחבה אם משמשת מעין מלאכתה ראשונה טמאה אם לאו טהורה. כלבוס של ספרים ושל רופאין ושל עושי [כלי] זכוכית שנחלקה לשנים טהורה ושל נפחים שנחלקה לשנים טמאה מפני שהיא כתחילה חותה בה את הגחלים ועכשיו חותה בה את הגחלים רשב״ג אומר מפני שהוא כתחלה מנקב בה את הגחלים ועכשיו מנקב בה את הגחלים אנגיסטור טמא נחלק לשנים טהור דיופי טמא נחלק לשנים טהור. המסמרות והסניפין שבו חיבור לטומאה ולהזאה.

ז המטריד שנפרץ וניטל עוקצו טהור נחלק לשנים ונשתייר בו טפח טמא אפילו פותחת טהורים נתנן בפתיחת טמאין שבגל ושאפילו הן בכלי טמאין.

ח טבעת של מתכת וחותם שלה של אלמוג ר׳ נחמיה מטהר שהיה ר׳ נחמיה אומר בטבעת הולכין אחר חותם בעול ובסממנין הולכין אחר הרוב הסממנין בסולם ובקולב אחר השלובים בעדשה אחר המסמר רבי שמעון בן אליעזר אומר משום ר׳ יוסי בסולם אחר העומדים ובקולב אחר המשלובין ובמשפך אחר הקערה. השרתוע והדוקרן והמעדיר והמלקוט של כובסין שניטלה אחת משניהן ועשה של מתכת הרי אלו טמאין על כולן אמר ר׳ יהושע דבר חדש חדשו הסופרים ואין לי מה אשיב.

ט מסרק של פשתן שנטלו שיניו אחת מבינתים טהור ניטלה הימנו שן אחת טהורה רבי שמעון מטמא מפני שהוא כותב בה. ואם התקינה להיות כותב בה. הכל מודים שהיא טמאה. ושל צמר שנחלק בין לארכו ובין לרחבו טמא. שן של זהב מקבלת טומאה ומזין עליה במקומה ויוצאין בה בשבת.

פרק ד

א כלי מתכות הבאות במדה כגון השידה התיבה והמגדל הבאין במדה טמאין כגון השולחן והטבלא והדולפקי של מתכת טמאים ושיעורן בטפח כלל אמרו כלי מתכת המחוסר השפה טמא המחוסר לטישה טהור דברי ר׳ עקיבה וחכמים אומרים כלי מתכות שנתרועעו אם משמשין מעין מלאכתן ראשונה טמאין ואם לאו טהורין. כיצד דלי כדי למלאות בו לשתות. המיחם כדי להחם בו לשתות. והקיתון כדי לשמש בו את האורחין. ספל כדי להדיח בו <את> אחת מרגליו. נקבו קומקמין כדי לקבל חמין מיחם כדי לקבל סלעים הלבס כדי לקבל קיתונות. קיתונות כדי לקבל בו פרוטות. מדות היין והשמן שיעורן במשקין ורבי אליעזר אומר בפרוטות נר שיעורו במשקין ור׳ אליעזר אומר בפרוטות.

ב מקל שעשה בראשו [מסמר] להיות תופס בו במקום הדייש טהור ואם בשביל שלא תהא הארץ אוכלתו טמא. עשה בראשו להיות מכה בו טמא. לנוי טהור. ר״א בר צדוק אומר דוד אחד טמא ושני דודין טהור. פרגל שעשה בראשו מסמר להיות מכה בו טמא לנוי טהור.

ג מסרק שיש בו דרבן ה״ז טמא <טמא מת>. חולץ של נגר שהוא מוציא בו את המספרים טמא מיניקת שעשאה לתחת הדלת אע״פ שמשתמש בה טהורה. היתה טמאה ועשאה לתחת הדלת טמאה עד שתטהר. ומאימתי טהרתה בית שמאי אומרים משיחבל וב״ה אומרים משיחבר דברי ר״מ ר׳ יהודה אומר ב״ש אומרים משיחבל ויחבר וב״ה אומרים משיחבל או משיחבר ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר קנתור של בנאי שלא נעשה אלא לשמש עם הקרקע. כל כלי הסתת טמאין והערעין עמהם ר׳ יהודה אומר חוץ מן הערעין. האמה והמחוק של מתכת טמאין והמצופין טהורים אפרומביא טהורה עשה בה

שלשלת טמאה. שלשלת שעשאה אפרומביא טמאה מפני שהוא ככלוניס. ג׳ דברים בסוס השילין והפגר והכולוניס. הכלונס של סוס טמא בפ״ע. המשיחות והרצועות תפורות [בו] חיבור וקשורות אינן חיבור אנדרטין וחוליות של צורה וכל היוצא משום מטבע הרי אלו טמאין. אנדרטין שעשאה בתוך הבית <אם לאור טמא>. אם לנוי טהור. ואם בשביל שיהא נותן עליו את הכוס והקערה טמא מפני שהוא כדולפקי. שלשלת נר חבור על המסרק. אין שם מסרק חבור על הטבעת שלשלת דלי גדול ד׳ טפחים ושל קטן ושל עולי רגלים עשרה קשר בו חבל או משיחה בין מלמעלה ובין מלמטה אפילו מאה אמה כולו חיבור <אחד>.

ד מגירה שעשה שיניה לחור הדלת אע״פ שמשתמש בה טהורה. היתה טמאה ועשה להורה דלת טמאה עד שיקבענה במסמר הפכה בין מלמעלה ובין מלמטה ובין מן הצדדין טהורים. כיסוי קביא ומיחם כסוי טני ובית הדיו טמאין ושאר כל הכסויין טהורין.

ה הטבעות המקבלות את הרצועות הרי אלו טהורות שאינן עשויות אלא לנוי. העשויות להכביד את הרצועות ושהרצועות תלויות בהן טמאות. ברזל שתחת צואר בהמה ושעל גבי צואר בהמה טמא. מסמר שהוא מחבר בו את הגלגל שלא ישמט טמאה ורבן שמעון בן גמליאל מטהר בזה מודה ר׳ יהודה לחכמים בכסוי טני של מתכת שעשה בו מראה נשבר ובטל מתשמישו טהור וחכ״א בין כך ובין כך טמא. מראה שנשברה אם משמשת מעין מלאכתה ראשונה טמאה אם לאו טהורה. נטשטשה אם מראה רוב הפנים טמאה ואם לאו טהורה.

ו רבי אליעזר אומר כלי מתכת שנטמא ונשבר והתיכו מזה עליו בו ביום ושונה עליו ברביעי ושנטמא והזה עליו ונשבר והתיכו שונה עליו בו ביום ר׳ יהושע אומר אין הזאה פחות משלישי ושביעי ר׳ נתן אומר ר׳ אליעזר אומר כלי מתכת שנטמא ונשבר והתיכו והזה עליו ונשבר והתיכו ושנה עליו בו ביום ר׳ יהושע אומר אין הזאה פחות משלישי ושביעי.

ז מפתח של רכובה שנשבר מתוך רכובתו ר״מ מטמא ורבי יהודה מטהר ורבן שמעון בן גמליאל אומר חילוף הדברים. מסננת של חרדל שנחלקה לארכה טהורה. לרחבה. אם משמשת מעין מלאכתה ראשונה טמאה. ואם לאו טהורה. א״ר אלעזר בר׳ צדוק לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מסננת של חרדל שנפרצו בה שלשה נקבין מלמטה זה בצד זה שהיא טהורה על מה נחלקו על שנים שבית שמאי מטמאין ובית הלל מטהרין קיתון שהוא עתיד לטפוח על פיו ולעשותו כצינור <טהור> [טמא] עד שיטפח את פיו.

פרק ה

א כלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה הבאין במדה ר׳ מאיר אומר הרי הן ככלים וחכמים אומרין הרי הן כאהלין רבי נחמיה אומר קופות גדולות וסוגין הגדולים שיש להן שוליים והן מחזיקין מ׳ סאין בלח שהם כוריים ביבש אע״פ שאין מטלטלין במשתייר בהן וכמה הן אמה על אמה על רום שליש ישנן שש מאות ארבעים ושמונה טפח ראיה לדבר ממדת השלחן. ר׳ יוסי אומר בים שעשה שלמה הוא אומר (דברי הימים ב ד׳:ה׳) מחזיק בתים שלשת אלפים יכיל במקום אחר הוא אומר (מלכים א ז׳:כ״ו) אלפים בת יכיל א״א לומר אלפים שכבר נאמר שלשת אלפים ואי אפשר לומר שלשת אלפים שכבר נאמר אלפים אמור מעתה אלפים בלח שלשת אלפים ביבש. החזיונות שבטרקלין בעלי בתים האוכלים עליהם שאע״פ שחולקים כצפורן טמאין מפני שהן כטבלא ומעשה בבעל הבית אחד שהיו לו נצרים בתוך והיו שואלין אותן לבית האבל ולבית המשתה ובא מעשה לפני חכמים וטמאום.

ב מפני מה ארונות של נחתומין טמאות מפני שהן מיוחדין לכלי. של בעלי בתים טהורות עד שיחזירם לכלי ר׳ שמעון אומר מפני מה סוור של נחתומין הפרוס טמא מפני שהוא קורץ ומוליך עליו מקרצות לתנור ושל בעלי בתים אם התקינו להיות קורץ ומוליך עליו מקרצות לתנור טמא.

ג סרוד של צפירה אם יש לו גפים טהור ר״ש בן אלעזר אומר אע״פ שאין לו גפים טמא ומפמה של סלתין טמא מפני שהוא מחזירו לכלי ושל בעלי בתים טהור עד שיחזירו לכלי ר״ש בן יהודה אומר משום ר׳ שמעון אף של סלתין טהור עד שיחזירו לכלי ר׳ יהודה אומר של גדלת טמא מושב מפני שעודיהו כלי הבנות יושבות בתוכו וגודלות.

ד כל התלויין הנקובין חבור ור׳ יוחנן בן נורי אמר אף הרוקי מוסף עליהן תלוי זיני וספטני מפני שהן מסייעין בשעת מלאכה תלוי בית הלגינין ובית הכוסות התפור טמא קשור וענוב טהור רבי שמעון בן אלעזר אומר משום ר׳ מאיר כל התלויין טמאים לא טיהרו אלא תלוי נפה וכברה של בעל הבית אלא בזמן שהוא שני ראשין מצד אחד. כל הבורית טהורה בורית מחרישה טמאה וכל החתיכות טמאות וחתיכה אלתות טהורה.

ה כל הנבלין טהורין ונבלי שרץ טמאין.

ו כל המשקין טמאין ומשקה בית מטבחיא טהורין ואלו הן משקה בית מטבחיא הדם והמים. נטמאו בפנים אע״פ שיצאו לחוץ טהורים נטמאו בחוץ ונכנסו בפנים טמאים.

ז ספר עזרה שיצא לחוץ מטמא את הידים ולא ספר עזרה בלבד אמרו אלא אפילו נביאים וחומשים. וספר אחר שנכנס לשם מטמא את הידים. מטפחות בני לוי טהורות כיוצא בו בעל הבית שעשה מטפחות לחפות בהן כתלים ועמודין טהורים מלבני לוי טהורין כיוצא בו בעל הבית שעשה מלבן להיות נותנו ממטה למטה ומאבוס לאבוס טהור ייחדו למטה אחת ר״מ ור׳ יהודה מטמאין ר׳ יוסי ור״ש מטהרין שאינו עושה מלאכה בגופו.

ח רבי יהודה אומר מרכוף של זמר טהור שלא נעשה [אלא] לשמש עם הקרקע עשה בראשו מסמר להיות תופס בו ממקום הדייש טהור ור׳ יוסי בר׳ יהודה אומר מצודת העכברים שיש בה בית קבול טמאה הקוד והקערה האונפולה ותמחוי שנחלקו אע״פ שמקבלין על דופנותיהן כאלפסין טהורין. המטה והכסא והספסל והקתדרא והעריסה שנתפרקו טהורין. מטה שנתפרקה כל אבר ואבר טמא בפני עצמו מודים חכמים לר׳ מאיר שאין חבלים חיבור למטה עד שיסרוג בה ג׳ בתים לכל רוח.

ט עריסה מאימתי מקבלת טומאה משתגמר מלאכתה ואם עתיד לעשות לה עגלה טהורה בית הלגינין ובית הכוסות של תמרה שחיסם וקינב מבחוץ שאע״פ שלא קינב מבפנים טמא שכן מקיימין הקנינין הקטנים והקלתות משיחסם ויקניב הקנונין הגדולים והסאין הגדולים משיעשה שני דורין לרוחב שלהן חוץ מזה שעל גבי הארוני נפה וכברה וכף של מאזנים משיעשה דיר לרוחב שלהן חוץ מזה שעל גבי האריג. הקופה משיעשה שתי צבירות לרוחב שלה חוץ מזה שעל גבי האריג. הערק משיעשה בה צבירה אחת חוץ מזה שעל גבי האריג. הסלין של גמלים התירן טהורים קשרן טמאין ומטמאין ומטהרין אפילו עשרה פעמים ביום סלי נצרין שלא קנבן ומשתמש בהן עראי טמאין היה עתיד לחסם ולקלב אע״פ שהוא משתמש בהן עראי ומשליכן טהורים ובלבד שלא יערים ואם הערים הרי אלו טמאין.

י חומר בכלי פפיר מכלי נצרין שאין מקבלין טומאה אלא משתגמר מלאכתן וכלי פפיר כיון שעשה חור אחד על גבי הרחב שלהן טמאין.

פרק ו

א כלי עור מאימתי מקבלין טומאה הסנדל משיקמע והמנעל משיגוב מעל האימום ואם עתיד לכרכב עד שיכרכב ולשרטט עד שישרטט איסקורטיא משישטרטף וקורטבליא משירטט עור העריסה שהוא עתיד לעשות לו טיבור טהור עד שיעשה לו טיבור רבי יהודה אומר בכר אין פחות מחמשה ובכסת אין פחות משלשה. כלי עצם מאימתי מקבלין טומאה משתגמר מלאכתה מחוסרים כסויין טמאין שופר טהור חתכו לקרן טמא הקרן שהוא משתמש בה ומשליכה טהורה חשב עליה מקבלת טומאה מכאן ולהבא חותל של תמרה שהוא עתיד לאכול התמרה ולזורקו טהור חשב להכניס ולהוציא בו מן הבית ומן השדה טמא.

ב כל הכלים הנארגים במחט כגון הכיס ואנפיליא אין מקבלין טומאה עד שתגמר מלאכתן ר׳ יהודה אומר בכיס עד כדי לקבל פרוטה ואנפיליא כדי לקבל את הבקעת. כל הכלים הנארגין ע״ג מחט כגון גרגותני ומצודה כיון שעשה בהן בית קיבול מלאכתן טמאין. הסל והפוחלץ של גמלים ופיפיראות שעשאן מתחלתן מקבלי רמונין טמאים ר׳ שמעון אומר פיפיארת שאינה יכולה לינטל בגפיים ולצאת בפתח טהורה. חמת חדשה אע״פ שמקבל רמונין טהורה תפרה ונקרעה שיעורה ברמונים ר׳ אליעזר אומר בפקעיות של שתי מארבע במנה שהוא ארבעים בסלע המסחיט של דלת הרי זה טמא מפני שהוא נותן עליו עד שלא יכלה הראשון. נתפרק התחתון טמא העליון טהור ושיעורו בטפח.

ג ר׳ יהודה אומר בהן ג׳ מדות משום ר׳ עקיבה העשוי לשמש את האדם כגון הסולם. את הכלים כגון הקולב מנורה ואנחותא טהורין. העשוי לשמש את האדם ואת משמשי אדם כגון השלחן והטבלא והדולפקי טמאין. בית הלגינין ובית הכוסות של עץ שנפחת אחת מהן טהור ואין חיבור לו נפחת השני טהור ואין חיבור לו נפחתו שלשתן כולן טהורין. ד׳ סלין שבמרחץ שנפחת אחת מהן טהור ואין חבור להן נפחת השני טהור. וחיבור לו נפחתו שנים מצד אחד הרחב שביניהן כולו טהור נפחתו שנים זה כנגד זה הרחב שביניהן חולקים אותו המשמש את הטמא טמא והמשמש את הטהור טהור. נפחתו שנים אלכסון הרחב שביניהן כולו טמא משפלת שאמצעיתה גבוהה וזויותיה יורדות ונפחתה מצד אחד טמאה מפני שהיא מקבלת בצד השני נפחתה מצד השני טהורה ושאר כל הכלים שאין יכולים לקבל זיתים כגון השפופרת והקנונין שיעורן ברובן דברי ר״מ ר׳ אלעזר בר״ש אומר בתבלין נפרצו שיעורן בתבלין נפגמו שיעורן כמה שהן א״ר יהודה לא הוזכרו רמוני באדן וחצרי גבע של בית הכותים אלא שמתעשרין בודאי בכל מקום.

ד ר׳ יהודה אומר מביא גדולה או קטנה שבקטנות ומביא כוס מלא מים ומביא אוכלין שאינן בולעין ונותנן לתוכו עד שיחזרו המים לכמות שהיו וחוזרן וחולקן אמר לו רבי יוסי אף את נתתה שיעור לשיורין וכי מי מודיעני איזו גדולה איזו קטנה אלא הכל לפי דעתו של רואה. בכוש הבינוני <בשפוד הבינוני> במרדה הבינוני בעובי המרדע עובי ב׳ אצבעות והקיפו טפח. אצבע מד׳ אצבעות בטפח טפח משה טפחים באמה זרת אמורה בתורה חצי אמה של ששה טפחים אמה בינונית זה אמה של חמשה טפחים.

ה ר״מ אומר כל המדות שאמרו חכמים בכרם כגון חרבן הכרם ומחול הכרם ופיסקי עריס ומותר אפיפירות כולן באמה של ה׳ טפחים חוץ ממזבח הזהב והקרן והסובב והיסוד שהן באמה של ה׳ טפחים שנאמר (יחזקאל מ״ג:י״ג) ואלה מדות המזבח באמה שיהו למזבח שתי מדות יכול יהו כולן באמה של חמשה טפחים תלמוד לומר (שם) באמות אמה אמה וטפח באמה שהיא יתירה על חברתה טפח.

פרק ז

א מלא תרווד רקב שאמרו ישנו מעיקר אצבעותיו ולמעלה דר״מ וחכ״א מלא חפניו <גוש מארץ טהרה> גוש מבית הפרס וגוש מארץ <טהרה וגוש מארץ> העמים שיעורן כפיקה גדולה של סקאין [שהוא כחותם המרצופין] וישנו בצד העליון של מגופת החבית הלחמיות ר׳ טרפון אומר עפר בית הפרס כדי לחפות בו עצם כשעורה. האגרוף שאמרו ר׳ טרפון פושט ראשי אצבעותיו ומראה רבי עקיבה קופץ ראשי אצבעותיו ומראה רבי יהודה מניח אצבעו על גודלו כופל חוזר ומוריד רבי יוסי אומר ישנו כראש כרים גדול של צפורי אחרים אמרו משמו טפח ושליש טפח וכך היו משערין עד שלא יבא בן בטיח. מידות יין ושמן שיעורן כפיקה גדולה שלהן ואי זו היא פיקה גדולה שלהן הנכנס דרך פיהם בד״א מלמטה אבל מן הצד הרי אלו טמאים מפני שהן מקבלים מן הנקב ולמטה. תחלתן אין מקבלים טומאה עד שיפח ויגם נגממו שיעורן במה שהן. ר׳ שמעון אומר מדות שיעורן במשקין.

ב העושה כלים מן הגדל בים טמאין חיבר להן מן הגדל בארץ כדרך חבורן לטומאה אפילו כלי גללים כלי אבנים וכלי אדמה דבר שכליו מקבל טומאה טמא ודבר שאין כליו מקבל טומאה טהור ר׳ יהודה אומר כלים ראויים לטומאה וטיהרום לכשתמצא להן שלא יהו טמאין העושה כלים מעצמות העופות טהורין חיבר להן מן הגדל בארץ אפילו חוט ואפילו משיחה דבר המקבל טומאה טמא א״ר יוחנן בן נורי מפני מה שנה כנף העוז מכל הכנפים [להחמיר] אלא שכל הכנפים המקבלות טמאות ושאין מקבלות טהורות. ביצת תרנגולת המצופה טהורה לפי שאינה אלא במעמד ר׳ שמעון בן אלעזר אומר משום ר״מ אף ביצת תרנגולת מצופה מקבלת כל שהוא טמאה ולא הוזכרו כנף העוז וביצת הנעמית אלא בהווה.

ג העושה כלים מדבר שהוא מעמיד טמא מדבר שאינו של מעמיד טהור. הלפת ואתרוג ודלעת יבישה שחקקום תינוקות למוד בהן את העפר או שהתקינן לכף טהורין. הרימון והאלון והאגוז שחקקום תינוקות או שהתקינן לכף מאזנים טמאות מכתש של פחמי שיש בו בית קבלת אבר טהור כדרכו מלמעלה טמא. שפופרת שחתכה ונתן בה המזוזה ואח״כ נתנה בכותל אפילו שלא כדרך קבלתה טהורה נתנה בכותל ואח״כ נתן בה את המזוזה כדרך קבלתה טמאה שלא כדרך קבלתה טהורה קבעה אפילו כדרך קבלתה טהורה.

ד קנה מאזנים והמחוק שיש בהן בית קבול מתכות והאסל שיש בו בית קבול מעות וקנה עני שיש בו בית קבול מים ומקל שיש בה בית קבול מזוזה ומרגליות כולו אינו טמא אלא המשמש את הצורך ועל כולן אמר רבן יוחנן בן זכאי אוי לי אם אומר אוי לי אם לא אומר אם אומר עכשיו מלמד אני את הרמאין לרמות אם לא אומר עכשיו אני מונע את התלמיד ומטמא את הטהרות דבר אחר שלא יהו הרמאין אומרין אין חכמים בקיאין במעשיהן. מפני מה תחתית של צורפי זהבים טמאה מפני שמכניס לתוכה גרוטאות ושל נפחין הרי זו טהורה ואם התקינה להיות מכניס לתוכה גרוטאות ושל נפחין הרי זו טהורה ואם התקינה להיות מכניס לתוכה גרוטאות <הכל מודין> שהיא טמאה. משחזת שיש בה בית קבול שמן ופנקס שיש בה בית קבול שעוה כולן אין טמא אלא המשמש את הצורך. מחצלת מאימתי מקבלת טומאה משיחסם ויקנב ר׳ יהודה אומר משיקשר ראשי המעדנין שלא היו דבלולין יוצאין הימנה כל שלצורך המעדנין טמאה כל שלא לצורך המעדנין טהורה. שפופרת [הקנה] מאימתי מקבלת טומאה משיחסם ויקנב ר׳ יהודה אומר משיוציא את הזכר מתוכה הקרן מאימתי מקבלת טומאה משתגמר מלאכתה רבן שמעון בן גמליאל אומר משיוציא את הזכר מתוכה. הקרויה. מאימתי מקבלת טומאה משתגמר מלאכתה רבן שמעון בן גמליאל אומר משיוציא את בני מעיין מתוכה וכולן שמצאן חתוכין ומנוקבין טמאין מצא גולמיהן טהורין בידוע שאינן כלים.

פרק ח

א שידה שהמגורות שלה מבפנים נמדדות עמה ומבחוץ אין נמדדות עמה אבל מודד את החלל ור׳ יהודה אומר מודד את מקומו מבפנים אמר ר״ש <שזורי> לא נחלקו ב״ש וב״ה על עובי הרגלים ועל עובי הליזבזין שאין נמדדין עמה על מה נחלקו על הבינים שב״ש אומרים אין נמדדין ובה״א נמדדין מוכני שומט ומודד. מעקה שבמגדל והכסת שבו בזמן שהן קבועין נמדדין עמה ושאין קבועין אין נמדדין עמה. הדפין של קיטליזקי הרי אלו טהורין הגשושין של קיטליזקי אע״פ שמופקדין ומונחין בד׳ זויות הבית טמאין ד׳ רגלים שבד׳ זויותיה ושאר הרגלים שלה טהורות. חמור שתחת המלבן והספסלים שתחת הרגלים טהורים. כפותים שתחת הרגלים אע״פ שחקוקים ומקבלין טהורים ואין בהן משום קבול מלבן של מטה ושל עריסה נקליטי המטה ולווחין של סקבים וכרעים של שלחן ויד של סכין בזמן שהן קבועין חבור לטומאה ולהזאה. ניטלין ונתנין אינן חבור לא לטומאה ולא להזאה מלבן של עריסה שהוא מלובש בפיקות ויש לו רגלים טמא מסורג בחבלין ואין לו רגלים ר״מ ורבי יהודה מטמאין רבי יוסי ור״ש מטהרין שאינו עושה מלאכה בגופו.

ב בראשונה היו אומרים מטה שגדד בה שתי לשונות לוכסן או ב׳ כרעים אלכסון או שגדד בה טפח על טפח אלכסון טהורה רבותינו אומרים גודד מלמטה ועולה עד שימעטנה פחות מטפח. מטה שעשה שתי לשונות שלה מלווחין מרוח אחת טמאה עשה ארבעתן מלווחין או שנטלו שנים אלכסון טהורה נטלה קצרה וב׳ כרעיים טמאה מפני שהיא כשירי המטה מטה וישן עליה ואם מתחלה עשאה לכן טהורה מפני שהוא כאדוניא. ארוכה ושתי כרעים ר׳ נחמיה מטמא מפני שנותנה בצד המטה או בצד האבוס וישן עליה וחכמים מטהרין. מטה שפירש ממנה אבר אחד ונתנו בזויות והחליפו וכן בשני וכן בשלישי וכן ברביעי וכן בחמישי וכן בששי וכן בשביעי עדיין טמאה מדרס ואם החליף את השמיני טהורה מן המדרס אבל טמאה מגע מדרס חוזר לאחרון ונתנו בזויות והחליפו וכן בשני וכן בשלישי וכן ברביעי וכן בחמישי וכן בששי וכן בשביעי עדיין טמאה מגע מדרס ואם החליף את השמיני טהורה בד״א בזמן שהתחיל מן האחרון אבל אם התחיל מן הראשון אע״פ שלא החליף את השמיני טהורה.

ג מטה מטמאת חבילה ומטהרת חבילה ד״ר אליעזר וחכ״א מטמאת אברין ומטהרת אברין כיצד כרע שפירש עם הארוכה ועם הקצרה רבי אליעזר אומר הרי זו חבור ואם הטבולה הרי זה חוצצת וחכ״א אינה חיבור ואם הטבילוה הרי זו חוצצת ד״ר שמעון רבי אומר רבי אליעזר אומר אין מטה חבילה אלא כשהיא שלמה מטה שנחלקה לשמונה מטות טמאה מפני שמחזירה קבוע במסמר טהורה.

פרק ט

א כליבה של חייטין טמאה טמא מת פירש הימנה אבר אחד טמאה ושני אברים טהורה. עריסה של בנות הרי זו טמאה טמא מת היתה משמשת שכיבה הרי זו טמאה מדרס. שמוכרים עליה את הכלים הרי זו טמאה טמא מת. היתה משמשת ישיבה ושכיבה הרי זו טמאה מדרס. מטה שנפחתו מעיין שלה ואין חבלים מחוברין לה ונשתייר בה כדי ישיבה ושכיבה הרי זו טמאה מדרס היו דבלולין יוצאין ממנה הרי אלו טמאין מפני שהוא מחזירן החבל היוצא מן המטה עד ה׳ טפחים טהור מחמשה ועד עשרה טמא מעשרה ולמעלה טהור עשרה וכל מטה הימנו. הזה על החבל בתוך י׳ טפחים טהורה וכשהוא מטביל את המטה צריך להטביל את החבל עשרה טפחים טהורה וכשהוא מטביל את המטה צריך להטביל את החבל י׳ טפחים כרע שהיא טמאה מדרס וחברה על המטה טהורה הכרע וכן במזרן וכן בשן של מעדר.

ב החבל שהוא מסרג את המטה אפי׳ מאה אמה כולן חבור אחד קשר בו חבל אחר מן הקשר ולפנים חבור מן הקשר ולחוץ אין חבור הכניסו לתוך ג׳ בתים [אפי׳ ק׳ אמה] כולו חבור אחד. החבל הקשור בחרס אפילו ק׳ אמה כולו חבור אחד. קשר בו חבל אחר מן הקשר ולפנים חבור מן הקשר ולחוץ אינו חבור א״ר אליעזר בן יעקב בד״א דרך עלייה אבל דרך ירידה אפילו קשור בקשור כולו חבור אחד. החוט שהטילו למחט אפילו קשור משני צדדין הרי זה אינו חבור הכניסו לבגד החוט חבור לבגד ואין המחט חבור לחוט. המשיחות והרצועות שבמשיחות הספרים ושבמטפחות התינוקות תפורות חבור קשורות אינן חבור ושבאזני כלי חרס אפי׳ תפורות אינן חבור [שאין חבור] לכלי חרס. שירים שבכרעי מטה אוצין חבור רפין אינן חבור ושבאזני הזב אפי׳ אוצין אינן חבור.

ג זה חומר מדרס מבזב מזרן שהוא מכרך בו את המטה והכניסו לבית שהמת בתוכו אע״פ שאין באהל אלא כל שהוא המטה טמאה חבלין הנוגעין במת דרס עליו הזב בתוך י׳ טפחים הוא טמא ומטה טהורה. מזרן שהוא מכרך בו את המטה ונגע בהן המת טמאין טומאת שבעה נגע בהן השרץ טמאין טומאת ערב פרשו טמאין טומאת ערב נגעו בהן משקים פסולין פרשו פסולין. זה הכלל כל טומאה ששוה מטה למזרן כגון טומאת המת והזבה בתוך עשרה טפחים חבור לטומאה יתר על כן אינו חבור ר׳ אלעזר בר ר׳ צדוק אומר משום רשב״ג עד שבעה טפחים.

פרק י

א תיבה שהיא מלאה כלים וקבע לו כסוי טמאה היתה ריקנית וקבע לה כסוי טהורה למה זה דומה לכדים ריקנית שהיא מלאה רוח שהיא טהורה. תיבה שהיא טמא מת וקבע לה מדרס טהורה מכלל טומאה ומקבלת טומאה מכאן ולהבא תיבה שחציה פתוח וחציה נעול טמאה מדרס טמא מת נפחתה מלמעלה טמאה מפני שהיא מקבלת מלמטה נפחתה מלמטה ר״מ מטמא וחכמים מטהרין מפני שבטל העיקר בטל הטפלה חמת שנפחתה הרי זה טמאה שבתחלה משמשת ישיבה ושכיבה עם מלאכתה ועכשיו משמשת ישיבה ושכיבה דר״מ וחכ״א מפני שבטל העיקר בטל הטפלה מודים חכמים לר״מ <ולר״ש> בכר וכסת של עור שנקרעו שאע״פ שאינן מקבלין את מה שבתוכן שהן טמאין ואין צריך לומר בכרים ובשק לא שהן טמאין משום קבול אלא משום אריג רבי יוסי אומר תיבת הבלנין שהיא גבוהה י׳ טפחים ויש לה לזביז טמאה שמתחלה לכך נעשית להיות עולה ויושב בראשה.

ב תיבה שמוכרין עליה שמן במרחץ טמא מת <וטמא מדרס> הביא נסר וקבעו מלזבז ללזביז להיות יושב עליה טמאה ואינו טמא אלא המשמש את הצורך. ארבעה לווחין שבארבע זויותיה אם היו רחבות טפח טמאות. טבלא העליונה שמרצים עליה את המעות אע״פ שיש לה לזבז טהורה הביא טבלא אחרת וקבע לה לזביז להיות יושב עליה טמאה ואינו טמא אלא המשמש את הצורך. סריד של חייטין יש לו גפים טמא אין לו גפים טהור הביא נסר וקבע מלזביז ללזביז להיות יושב עליו טמא [מדרס] ואינו טמא אלא המשמש את הצורך. שולחנות שבכרכין שאוכלין עליהן אע״פ שקבען במסמר טמאין הביא כסא וקבע לו מלזביז ללזביז להיות יושב עליו טמא ואין טמא אלא המשמש את הצורך. הכוסות שבבמה הרי אלו טהורין שלא נעשו אלא לשמש עם הקרקע והבדדין טהור שאינו אלא ישיבת של צער.

פרק יא

א עריבה שהיא פחותה שני לוגין הרי היא כקערה ושעורה בזיתים ומשני לוגין עד ט׳ קבין אפילו זבין וזבות נדות ויולדות יושבות ושוכבות בתוכה טהורה. נסדקה ואינה מעמדת את <הרגלים אלא> המים כדי להדיח בה אחת מרגלים הרי היא כטמא מת ומקבלת טמאה מדרס דברי ר׳ יוסי בר׳ יהודה רבי אומר כשיחשב עליה ר׳ יוסי אומר [נטמאת ונטהרת] אפי׳ עשרה פעמים ביום כיצד בגשמים ונתפחה טהורה בקנים טמאה ומטהרת אפילו פעמים ביום נפחתה במיני זתים טהורה מכלל טמאה. חשב עליה רבי מטמא וחכ״א עד שיעשה בה מעשה יתר על כן שנסדקה אפי׳ זבין וזבות נדות ויולדות יושבות ושוכבות טהורה נפחתה במוציא רמונים טהורה מכלל הטומאה. חשב עליה ר״ע מטמא וחכמים מטהרין עד שיקצע א״ר יוסי מעשה שהביאו מכפר עריס לפני רשב״ג יותר מששים עריבות והיה משערן גדולה לסאה סאה וקטנה לשני לוגין וקרובים דברים של סאה סאה מחזקת ט׳ קבין.

ב עריבה הפיסינות שמשני לוג ועד ט׳ קבין ב״ש אומרים מדרס וב״ה אומרים טמא מת והחבית ב״ש אומרים מלאה ועומדת וב״ה אומרים מלאה וצרורה רבי יוסי ברבי יהודה אומר חילוף הן דברים. יד הקרדום חבור לטומאה בין בשעת מלאכה ובין שלא בשעת מלאכה ואם לא קבעו כל צרכו הרי זה אינו חבור. מקל שנתנו בקרדום לבקע בו לשעה בשעת מלאכה חבור שלא בשעת מלאכה אינו חבור. מסמר שנתנו בדיוסטר להיות מסיך עליו חבור לטומאה בין בשעת מלאכה ובין שלא בשעת מלאכה קבעו בכלונס בשעת מלאכה חבור שלא בשעת מלאכה אין חבור. עשה בו כסא אין טמא אלא הצורך וכמה הוא הצורך מקום ישיבה טפח. כסא שנתנו בבנין ובנה עליו כדרך ישיבתו טמא שלא כדרך ישיבתו טהור קבעו אפילו שלא כדרך ישיבתו טהור נתנו למעלה אפילו שלא כדרך ישיבתו טמא קבעו כדרך ישיבתו טמא שלא כדרך ישיבתו טהור נתנו למעלה אפילו שלא כדרך ישיבתו טמא קבעו כדרך ישיבתו טהור.

ג ארוכה של מטה שעשה לקורות היא טמאה ומטה טמאה קבעו היא טהורה ומטה טמאה שתי ארוכות של מטה שעשאן לקורות הן טמאות ומטה טמאה קבעו הן טהורות ומטה טהורה. מפץ שעשאו לקורות אף על פי שמשתמש בו טהור היה טמא ועשאו לקורות טמא עד שיקבענו במסמר במה דברים אמורים מלמטה אבל מלמעלה קבעו ולא נתן עליו מעזיבה נתן עליו מעזיבה ולא קבעו טמא קבעו ונתן עליו מעזיבה טהור. מאימתי טהרתו ב״ש אומרים משיחבל ובה״א משיחבר דברי ר״מ רבי יהודה אומר משיחבל ויחבר וב״ה אומרים משיחבל או משיחבר.

ד סדין שהוא טמא טמא מת ועשאו וילון הרי הוא כטמא מת [ואין] מקבל טומאת מדרס דברי ר׳ יוסי בר׳ יהודה. ור״א בר״ש אומר טהור מכלל טמא ומקבל טומאה מכאן ולהבא ומאימתי טהור משבלה ואין משמש מעין מלאכתו בלה ונשתייר בו רובו מלמעלה טמא רובו מלמטה טהור ואם היה גדול וקיצע לפתח קטן מקבל טומאה מכאן ולהבא. סדין שהוא טמא טמא מת ועשאו קלע לספינה הרי הוא כטמא מת ואין מקבל טומאת מדרס דברי ר׳ יוסי בר׳ יהודה ור׳ אלעזר בר״ש אומרים טהור מכלל טומאה ומקבל טומאה מכאן ולהבא ומאימתי טהרתו משבלה ואינו משמש מעין מלאכתו. בלה ונשתייר רובו מלמעלה טמא רובו מלמטה טהור ואם היה גדול וקיצעו ועשאו קלע לספינה קטנה מקבל טומאה מכאן ולהבא.

ה הסדינין והסגוסין שנתנן בארץ להיות מהלך עליהן קבעו במסמר טמא עשאן לחפות בהן זיזין ועמודים כתלים וחלונות מטמאין טומאת אוהלין ואם היתה מחצלת הרי זו טהורה אין לך היוצא מן העץ מטמא טומאת אוהלין אלא פשתן בלבד. מחצלת שעשאה לאוהלין וחשב עליה לשכיבה טהורה עשאה לשכיבה וחשב עליה לאהלין עד שלא קשר ראשי המעדנין טהורה משקשר ראשי המעדנין טמאה דר״מ ר׳ יהודה אומר מטמאת ומטהרת אפי׳ י׳ פעמים ביום כיצד התירה וקשרה טמאה מטמאת ומטהרת אפי׳ י׳ פעמים ביום. נחלקה לאורכה טהורה לרחבה ונשתיירו בה שלשה מעדנין שהן ו׳ טפחים בין מעדן למעדן טפח מכאן וטפח מכאן טמאה פחות מכן טהורה ואם מתחלה עשאה לכך אפי׳ פחות מכן טמאה ר׳ נתן אומר שירי מחצלת שבעה טפחים ושירי המפץ ששה טפחים.